

Sygn. akt: I 1 C 2706/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny - Sekcja d/s Rozpoznawanych w Postępowaniu Uproszczonej
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Jank
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Iwona Górka

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2021 r. w Gdyni

sprawy z powództwa **Gminy W.**

przeciwko **M. T.**

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania.

I 1 C (...)

UZASADNIENIE

STAN FAKTYCZNY:

Gmina W. jest właścicielem lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) /1 w W..

/bezsporne/

W okresie od 1 czerwca 2011 r. do 20 sierpnia 2012 r. pozwana M. T. nie zamieszkiwała w spornym lokalu.

/zeznania świadków J. Ł., D. P., J. S. (1), T. T. – k. 88 -89/

Pozwana wyprowadziła się ze spornego lokalu na początku lat dwutysięcznych i zamieszkała ze swoim partnerem J. Ł.. Pierwotnie mieszkali w W., na ul. 15- lecia 17, następnie wyjechali do Grecji, a po powrocie z niej zamieszkali w W., najpierw na ul. 15 – lecia, a następnie na ul. (...). Później pozwana wraz z rodziną przeprowadziła się do G..

/zeznania świadków J. Ł., D. P., J. S. (1), T. T. – k. 88 -89, dokumenty: wyciąg z rachunku bankowego – k.46, umowa konta – k. 47 -48, porozumienie zmieniające – k. 49, umowa o pracę – k. 50, umowa o pracę – k. 56, notatka służbowa - k. 58 /

ROZWAŻANIA:

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów z dokumentów oraz z zeznań świadków J. Ł., D. pawłowskiego, T. T. i J. S. (2). Dokumenty zostały sporządzone poza niniejszym postępowaniem i nie dla jego celów, a żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności. Z kolei zeznania świadków są ze sobą spójne w zakresie najistotniejszej dla rozstrzygnięcia okoliczności – faktu niezamieszkiwania pozwanej w spornym lokalu w okresie objętym sporem.. Wszyscy świadkowie zgodnie twierdzili, że pozwana wyprowadziła się z lokalu na ul. (...) na początku lat 2000 i od tej pory zamieszkiwała ze swoim partnerem i córką w W., na ul. 15 – lecia i W., a następnie w G.. Zeznani świadków różniły się od siebie w szczegółach dotyczących okresów, w jakich pozwana zamieszkiwała pod poszczególnymi adresami (innymi niż ul. (...)), okresu pobytu w Grecji i wyprowadzki do G., jednakże takie nieścisłości są jak najbardziej zrozumiałe z uwagi na upływ czasu. Świadkowie mają zwyczajnie prawo nie pamiętać, w jakich latach zmieniały się poszczególne adresy pozwanej. Nie świadczy to, w ocenie sądu o nieszczerości ich zeznań, a co najwyżej o zatarciu się pewnych szczegółów w pamięci na przestrzeni ostatnich niemal 20 lat.

Wiarygodność zeznań świadków wzmacniają też złożone przez pozwaną dokumenty w postaci umowy o pracę, umowy konta, wypowiedzenia zmieniającego, wyciągu z rachunku bankowego. Pochodzą one z lat 2005, 2009, 2011, 2012, a więc obejmują okres objęty sporem. W żadnym z nich, jako adres pozwanej nie została wskazana ul. (...).

W przekonaniu sądu powód, którego w niniejszej sprawie obciążał ciężar udowodnienia okoliczności, iż pozwana zamieszkiwała w spornym lokalu w okresie objętym pozwem, nie przedstawił żadnego wiarygodnego dowodu na te okoliczności. Jedynym dowodem zaoferowanym przez powoda jest oświadczenie sporządzone w czerwcu roku 2004, o treści: „P. T. oświadczyła, że córka M. od (... -nieczytelne) czerwca 2004 przebywa w mieszkaniu przy ul. (...) na stałe”. Oświadczenie to jest napisane na tej samej kartce papieru, na której sporządzono wcześniejsze oświadczenie z 28 listopada 2003 r., z którego wynika, że pozwana nie przebywa w lokalu, jest u rodziny. Omawiane oświadczenie, nawet jeśli jest zgodne z prawdą, pochodzi z czerwca 2004 r. Okres objęty sporem obejmuje czerwiec 2011 – sierpień 2012. Trudno znaleźć logiczne uzasadnienie, dla wniosku, który zdaje się wysuwać powód, iż fakt ewentualnego powrotu pozwanej do mieszkania w czerwcu 2004 oznacza automatycznie, że pozwana zamieszkiwała w lokalu w latach 2011 – 2012. Tezy takiej nie da się obronić w zestawieniu z dowodami z dokumentów przedłożonych przez pozwaną i zeznaniami zawnioskowanych przez nią świadków. Mało tego, powód dołączył do akt notatkę służbową z 10 września 2019 r. (sądząc z charakteru pisma sporządzoną przez tę sama osobę, która napisała oświadczenie z czerwca 2004r.), z której wynika, że pozwana (według oświadczenia Z. T. (1)) nie mieszka w spornym lokalu od 2003 r. Oba zaoferowane przez powoda dowody są zatem ze sobą sprzeczne, co tym bardziej podważa ich wiarygodność.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, że powód nie sprostał wynikającemu z art. 6 k.c. obowiązkowi wykazania, że pozwana zamieszkiwała w spornym lokalu w latach 2011 – 2012, a od ustalenia tej okoliczności zależało uwzględnienie powództwa opartego na przepisach art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego oraz niektórych innych ustaw. Warunkiem zasądzenia odszkodowania za bezumowne zajmowanie lokalu przez pozwaną jest wykazanie, że lokal rzeczywiście zajmowała.

Ponieważ przeprowadzone w sprawie dowody okazały się wystarczające dla wyjaśnienia kwestii niezamieszkiwania pozwanej w lokalu przy ul. (...)/, sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt. 2 k.p.c. pominął wnioski o przesłuchanie Z. T. (2) i powódki, ponieważ okoliczności, na które dowody te miały być przeprowadzone, zostały już udowodnione zgodnie z tezą wnioskowaną przez pozwaną.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi powoda jako stronę przegrywającą spór. Pozwanej należał się zwrot kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł oraz zwrot opłaty skarbowej za pełnomocnictwo w kwocie 17 zł.